

COLLEEN OAKLEY

**Ik kan je bijna
aanraken**

Vertaling Louise Willenborg

BAND 2

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440103

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Colleen Tull

Oorspronkelijke titel: *Close Enough to Touch*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland

Vertaling: Louise Willenborg

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 15

Eric

Wat ben ik toch een volslagen idioot. Stephanie had me vaak genoeg toegesnauwd dat ik nooit doorhad wanneer ik te ver ging. Als ik me ergens in had vastgebeten dramde ik volgens haar maar door. Dat had ik nu dus ook bij Jubilee gedaan. Terwijl ik naar huis reed, vroeg ik me af waarom ik me niet had ingehouden. Ja, ze heeft Aja's leven gered, en op de een of andere manier heb ik het gevoel dat ik haar iets verschuldigd ben. Maar ze heeft me heel duidelijk te kennen gegeven dat ze niet op mijn hulp zit te wachten – die niet nodig heeft. Dus waarom bleef ik aandringen? Misschien wil mijn eigen ego dat iemand mij nodig heeft – iemand – om het gevoel van totale overbodigheid, dat me de laatste tijd te vaak bekruipt, weg te nemen.

Ik werp een zijdelingse blik op Aja op de rijdersstoel. Met zijn duimen zit hij driftig op dat verdomde scherm te tikken. Ik richt mijn aandacht weer op de weg en probeer niet meer

aan Jubilee te denken door me te concentreren op de verkeersborden en het andere verkeer, maar hoe hard ik ook mijn best doe om niet aan haar te denken, het lukt me gewoon niet.

Ze had mijn sweatshirt aan toen ze de deur opendeed. De Wharton-trui die ik haar had geleend toen ik haar van het ziekenhuis naar huis bracht. En ik weet dat het waarschijnlijk niets betekent – vermoedelijk heeft ze het eerste het beste kledingstuk van de vloer gepakt, nadat ik haar met mijn geklop op de deur wreed uit haar slaap had gehaald, en dat snel aangetrokken om de deur voor me open te doen.

En toch kan ik dat sweatshirt om een of andere reden niet uit mijn hoofd zetten. Net zo min als het idee dat de stof haar huid raakte.

‘Eric.’ Aja’s gebruikelijk zachte stem haalt me uit mijn overpeinzing.

‘Ja?’ Ik draai mijn hoofd naar hem toe.

‘Je bent net door rood gereden.’

‘Wat?’ Ik werp een blik in de binnenspiegel en zie dat het licht inderdaad op rood staat. ‘Echt waar?’

Maar Aja heeft alweer alleen oog voor zijn scherm en reageert niet. Ik haal mijn handen door mijn haar en slaak een diepe zucht. Wat is er in godsnaam met me aan de hand, denk ik.

Het is maandag zo druk op het werk dat ik amper tijd heb om 's middags even te bellen om te checken of Aja goed is thuisgekomen en Mrs. Holgerson er is. Als ik eindelijk om kwart over zes in de trein zit, trek ik *Het dagboek* uit mijn tas. Ik hoef nog maar vijftien bladzijden te lezen, maar in plaats van het open te slaan, doe ik mijn ogen dicht en leun met mijn hoofd tegen de rugleuning. En niet voor het eerst vraag ik me af of ik wel echt partner wil worden.

Is het dat allemaal waard? Ik heb hier mijn hele carrière naartoe gewerkt. Als Stephanie klaagde over mijn lange werkdagen, mijn afwezigheid in het gezin en mijn te geringe betrokkenheid bij haar, bij Ellie, bij alles thuis, gaf ik haar elke keer hetzelfde antwoord. 'Het wordt beter,' beloofde ik haar telkens. 'Zodra ik eenmaal partner ben.' Wat ik niet zei was dat ik een betere ouder was dan het merendeel van mijn collega's. Ik ging nog weleens eerder van kantoor weg voor een voortgangsgesprek op school, een softballwedstrijd of voor de regionale natuurkundewedstrijd. Ellie streed als enige achtstegroeper tegen eerstejaars leerlingen van Junior High School en behaalde de tweede plaats. Daarom begreep ik er ook niets van dat er in de tweede klas van Junior High

School op haar tussenrapport ineens een onvoldoende voor natuurkunde stond.

‘Je vond het altijd zo’n leuk vak,’ zei ik tijdens een van de twee of misschien iets meer weekenden dat ze na de scheiding bij me was.

Ze rolde met haar ogen, kennelijk een nieuwe, ergerlijke gewoonte van haar. ‘Niet meer.’

‘Sinds wanneer?’

‘Vanaf nu,’ zei ze. Dat was vlak voor ze tegen me zei dat ze naar Darcy ging en daar bleef slapen – onze eerste knallende ruzie, toen ik haar verbood om weg te gaan. In ieder geval de eerste die ik me kan herinneren, niet alleen omdat het de eerste keer was dat ze me zei dat ze me haatte, maar omdat ze ook zei: *Ik snap heel goed waarom mamma van je wilde scheiden.*

Nu vraag ik me af of ik haar niet beter had kunnen laten gaan. Was mijn verbod misschien het begin van het einde geweest?

Maar ik weet heus wel dat relaties niet door één voorval of één ruzie ontploffen. Daar zijn duizenden knallen door de jaren heen voor nodig – scheldpartijen, steken onder water, verwijten – sommige daarvan doen je zelfs amper iets. En voor je het in de gaten hebt, sta je naar de sterren te kijken en vraag je je af wat er in godsnaam is gebeurd.

Ik denk aan het sms'je dat ze me donderdag stuurde: *Wat probeer je hiermee te bereiken? Stop er gewoon mee.*

Een reactie! Ik besta nog voor mijn dochter, mijn Ellie. De eerste tien woorden die ik in meer dan vier maanden tijd van haar ontving. Het was niet echt de overweldigend emotionele reünie waarop ik had gehoopt, maar het was tenminste iets.

Ik heb er twee uur over gedaan om het perfecte antwoord te bedenken. Terwijl ik voor het avondeten hot dogs in de pan opwarmde, brak ik me het hoofd over geschikte citaten uit *De zelfmoord van de meisjes* en *De glazen stolp* om indruk op haar te maken. Onder het inruimen van de vaatwasser en het schoonmaken van het aanrecht bedacht ik ellenlange interpretaties. Ik verzon spitsvondigheden terwijl ik keek of de voordeur goed op slot zat, de lampen uitdeed, en zelfs toen ik bij Aja's deur bleef staan om hem en Hond welterusten te zeggen.

Maar toen ik later die avond naar bed ging, had ik elke mogelijkheid alweer verworpen – te slecht, niet grappig genoeg, te stupide, te langdradig – en bleef alleen de waarheid nog over, die ik letter voor letter met mijn wijsvinger intikte.

Dat kan ik niet. Je bent mijn dochter. Kus, papa

Als ik uit de trein de donkere avond in stap, slaat de snijdende wind tegen mijn borst. Ik duik zo diep mogelijk weg in mijn kraag om mijn oren warm te houden. Opnieuw denk ik aan Jubilee, die in dit weer naar huis moet fietsen. Had ze mijn aanbod om haar een lift te geven maar aangenomen.

Met grote passen loop ik over het parkeerterrein naar mijn auto. Ik laat me op de bestuurdersstoel zakken en draai de verwarming vol open, waarna ik in mijn handen wrijf om ze op te warmen. Ik werp een blik op de klok. Het is vijf voor zeven. De bibliotheek gaat om zeven uur dicht. Impulsief besluit ik om er gewoon naartoe te rijden. Ik weet dat het niet verstandig is, maar ik wil nog een laatste poging wagen.

Als ik bijna bij de bibliotheek ben, vraag ik me bezorgd af of ze misschien al weg is. Het is nu vier over zeven. Het zou heel goed kunnen dat ze al heeft afgesloten, op haar fiets is gestapt en onderweg naar huis is. Maar nee. Als ik het parkeerterrein oprijd, staat ze met haar rug naar me toe bij de deur. Mijn bloed begint

sneller te stromen als ik haar daar zie, en ik realiseer me dat ik nerveus ben. Ik hoor haar stem in mijn hoofd: *Ik heb jouw hulp niet nodig.* Ik slik moeizaam. Waarom ben ik hier?

Ik kan beter weer weggrijden, maar daarvoor is het nu te laat. Mijn koplampen, die haar silhouet verlichten, hebben haar aandacht getrokken. Ze draait zich om, de sleutels nog in haar rechterhand. De linker brengt ze omhoog om haar ogen af te schermen voor het felle licht. Met een kleine polsbeweging zet ik de lichten uit om haar niet te verblinden. Ze knippert een paar keer met haar ogen en staart naar de auto. Op dat moment zie ik een blik van herkenning over haar gezicht flitsen. Ik slik nogmaals en breng mijn handen verontschuldigend omhoog. Hopelijk bevestig ik daarmee de goede bedoelingen waarmee ik hier ben gekomen, hoewel ik me ineens realiseer dat ik me waarschijnlijk meer als een enge stalker gedraag.

Ik hou mijn adem in als ze bewegingloos naar me blijft staren. Dan schudt ze langzaam haar hoofd heen en weer, en zie ik haar mondhoeken iets omhooggaan. Meer heb ik niet nodig. Ik gooi mijn portier open en stap uit.

‘Wat doe je hier?’ zegt ze, maar ze klinkt niet boos. Eerder verrast, en ik voel een golf

van opluchting door me heen gaan.

‘Ik zei je al dat ik op weg naar huis bijna langs de bibliotheek kom,’ zeg ik. ‘Ik bedacht dat ik wel even kon kijken of iemand misschien een lift wilde. Ik heb het natuurlijk niet over jou, want jij hebt je fiets.’

Er verschijnt een brede glimlach om haar lippen en haar ogen lichten op. ‘Dat klopt,’ zegt ze. ‘Ik heb mijn fiets.’

Ik knik, terwijl ik bedenk hoe ik het verder moet aanpakken. ‘Zeg, ik vroeg me af of je mij misschien zou kunnen helpen.’

Ze kijkt me met haar hoofd schuin naar een kant nieuwsgierig aan en wacht af.

‘Ik heb hulp nodig om de verborgen boodschappen in al die boeken te ontcijferen. Ik zit met mijn handen in het haar, maar jij begrijpt ze misschien wel,’ zeg ik. ‘Ik heb bedacht dat we misschien een deal konden sluiten... Jij legt me de boeken onder het rijden uit.’

Als ik klaar ben, gooit ze haar hoofd in haar nek en lacht voluit. Zo ken ik haar nog niet, maar ik weet dat ik haar heb overtuigd. Ik krijg het er warm van.

Als ze is uitgelachen, kijkt ze me strak aan. ‘Heeft iemand je ooit verteld dat je irritant drammerig bent?’